Ülkemizin iç dinamiklerinin gelişmesi dış dinamiklerin öncülüğüne terk edilmiştir. Bunun nedeni, Türkiye'nin ekonomi politikasının uzun zamandır ithal edilen finans kapitale dayalı olarak yürütülmesidir.

Türkiye'deki sanayi ve banka sermayesine, menkul kıymetler borsasına, iyimser yaklaşımla % 70 oranında finans kapital fonları ve uluslararası şirketler sahiptir. Ekonomik koşullar, siyaseti etkileyerek dış siyasetin iç siyaseti belirlemesini sağlamaktadır.

Dahası, Adalet ve Kalkınma Partisi iktidarının, dış ekonomik ve siyasi olguları çarpıtarak iç siyasette algı yaratmak amacıyla kullanması, parti menfaatini ülke yararının önüne çıkararak akılalmaz yanlışlar yapması sonucu Türkiye siyasi sosyal ve ekonomi politik bakımdan zarar görmektedir. Bu nedenle biz de dış siyasetten başlayacağız.

Osmanlı devleti geç dönem imparatorluklar sınıfına girer. Bu dönemde Osmanlı'da Millet'in anlamı, ulusa dayalı anlamında ulusal değildir, dine dayalı olarak Ümmet'tir.

Osmanlı İmparatorluğu'nun Önasya (Türkiye) toprağında yaşayan temel unsur islam ümmetidir. Soy (ırk) olarak Türkler Kürtler ve diğerleridir. Azınlık olarak, Musevi ve Hristiyan ümmetlerdir. Soy olarak Yahudiler Ermeniler Rumlar ve diğerleridir.

20. yüzyılın başında Emperyalist devletler Osmanlı İmparatorluğu'nu paylaşmak için anlaştılar. 1850'li yıllarda batı dünyasında en önemli tartışmalardan biri, Türklerin hangi topraklar üzerinde devlet kuracaklarıydı.

Türkiye halkı; Osmanlı İmparatorluğu'nu 1. Dünya Savaşı sırasında işgal ederek sömürge ve yarı-sömürge durumuna düşüren tekelci kapitalist ve emperyalist İtilaf devletlerine karşı Kemalist düşünce önderliğinde savaşarak direnişi sürdürürken, aynı zamanda Osmanlı monarşisine (padişahlığa) karşı mücadele yürütüyordu.

01 Kasım 1922 - Hilafetten ayrılarak padişahlık (saltanat) kaldırıldı.

24 Temmuz 1923 - Lozan Antlaşması imzalandı.

13 Ekim 1923 - Ankara başkent yapıldı.

29 Ekim 1923 - Cumhuriyet ilan edildi, Mustafa Kemal Cumhurbaşkanı seçildi, Anayasa'ya "Türkiye Devleti'nin resmi dili Türkçedir" maddesi girdi. Böylece, bağımsız bir devlet kurulmuş oldu.

Türkiye Cumhuriyeti devletinin kurulduğu bölge; batısı Doğu Trakya, doğusu Hazar Havzası, kuzeyi Karadeniz, güneyi Akdeniz ve Kuzey Mezopotamya; Karl Marx'ın 1850'li yıllarda belirttiği topraktır. (Bak: Türkiye Üzerine, Karl Marx)

29 Kasım 1923'te *1921 Anayasası'nda olmayan* "Türkiye devletinin dini islamdır" maddesi TBMM'de kabul edilerek Anayasa'ya eklendi. O dönemde, işin özünü bilmeyenler "Bu da nereden çıktı!.." dedi. Bir kısım insanlar da, Anayasa'ya eklenen bu maddeyi "Gazi'nin taktiği!.." olarak değerlendirdi. Mustafa Kemal ve Kemalistler için "Türkiye Devleti'nin dini İslam'dır" maddesinin Anayasa'ya eklenmesi, taktik değildi, yasal ve stratejik zorunluluk idi.

Geriye dönersek; Lozan Konferası'nda İngiltere öncülüğünde Fransa ve İtalya delegasyonları, Türkiye'de hukuk reformları gerçekleşene kadar yabancıların ve azınlıkların mevcut statülerinin devam etmesini istiyordu. Bu şekilde çıkacak karar, yabancıların ve azınlıkların dine ve ırka (soya) dayalı azınlık olmalarını sağlıyordu. Böylece, müslüman Kürtler de azınlık oluyordu ve İngiltere'nin müslüman Türkler ile müslüman Kürtler'i birbirinden ayırması için açık kapı bırakıyordu.

Türkiye delegasyonu, Dışişleri Bakanı İsmet Paşa, kapitülasyonların devamını ve ırka dayalı azınlık kararı alınmasını kabul etmeyeceğini açıklayınca Konferans kesintiye uğradı. İsmet Paşa Ankara'ya döndü. Kemalistlerin ırka dayalı millet (ulus) olmayı kabul etmeyeceği anlaşıldı.

Konferans'ın ikinci döneminde, hukuk reformları ve komisyonlar kurulması konusunda anlaşmaya varıldı. Dil din ırk ayırımı yapılmadan, sosyal hukuki ve siyasi tüm haklara sahip vatandaşlığa dayalı tek yasa uygulaması kabul edildi. Ayrıca, dine dayalı azınlıklar prensibi doğrultusunda, müslüman olmayan azınlıklara mensup Türk (teba) yurttaşların, müslümanlara verilen ve kullandıkları tüm haklara sahip olacakları, kendi dillerinde eğitim öğretim yapmak için okullar açabilecekleri ve bu okullarda Türkçe'nin zorunlu ders olacağı; laiklik ilkesi doğrultusunda dinî özgürlüklerin olacağı; Türkiye'nin müslüman olmayan azınlıklar için tanıdığı bu hakların Yunanistan'daki müslüman azınlık için de geçerli olacağı kabul edildi. (Bak: Lozan Antlaşması, I.Kısım, III.Fasıl, 37-45)

29 Kasım 1923'te Türkiye Cumhuriyeti Anayasası'na eklenen "Türkiye Devletinin dini İslam'dır" maddesi, Anayasa ile Lozan Antlaşması'ndaki azınlıklarla ilgili kararları uyumlu hale getirdi. Stratejik bakımdan ise, temel unsur olan müslüman Kürtlerin azınlık sayılmaları kabul edilmeyerek Türkiye halkının bölünmesi engellenmiştir.

O dönemde, en büyük emperyalist olan İngiltere devleti; Avrupa'da barınan Kürt diasporasıyla işbirliği yaparak, savaşla bölemediği Türklerin ve Kürtlerin beraber yaşadığı vatan toprağında ilerde oluşacak yeni bölünmenin yasal dayanağını yaratmak için Lozan Konferansı'nda dirençli bir mücadele yürütmüştür.

PKK'nin diaspora olmuş liderleri, Türkiye Devleti'nin yasal dayanağı olan Lozan Antlaşması'nı gözardı ederek "halkların ayrılma hakkı olduğunu" geçtiğimiz yıllarda savunuyorlardı. Bundan dolayı, Anayasa'da açıkça belirtilmiş olan Türkiye Devleti yerine "Türk Devleti" ve Türkiye Cumhuriyeti yerine "Türk Cumhuriyeti" kavramlarını kullandılar. Daha sonra bu tezden vazgeçildiği söyleniyor.

Yukarıdaki bilgilerin ışığında, Türkiye Cumhuriyeti Cumhurbaşkanı Recap Tayyip Erdoğan'nın Yunanistan'a (Helen Cumhuriyeti'ne) yaptığı ziyareti gözden geçirelim.

Cumhurbaşkanı'nın Yunanistan ziyareti sırasında yapılan karşılama törenini izledikten sonra çıkardığımız sonuç: Cumhurbaşkanı bu ziyareti Adalet ve Kalkınma Partisi Genel Başkanı olarak yapmış gibi görünüyor. Cumhurbaşkanı olarak yapmış olsaydı; 65 yıl sonra yapılan bu ziyarette şehirlerin ana yolları üzerine tah kurulur, etraf iki ülkenin bayraklarıyla süslenir, yüz pare olmasa bile üç beş pare top atışı yapılır, halk oyunları ve davul zurna eşliğinde ülke halkının katılımıyla karşılanırdı. Bu şekilde karşılama yapılmazsa, Cumhurbaşkanı hemen uçağına biner ve ülkesine dönerdi.

Cumhurbaşkanı bu ziyaretten önce bazı yayın kuruluşlarına yaptığı açıklamada "Lozan Antlaşması'nın güncellenmesi gerektiğini düşünüyorum!.." dedi.

Bu açıklamadan sonra Yunanistan Cumhurbaşkanı ile görüştü.

Cumhurbaşkanı Pavlopulos hukuk profesörü ve devlet adamı olarak "Lozan Antlaşması'nın tartışılacak ve reform edilecek bir sözleşme olmadığına inanıyoruz. Antlaşma gereğince azınlıklar Yunanistan açısından dinî azınlık olarak tanınmıştır." diye konuştu. Yani, Türkiye

açısından da dinî azınlık olarak tanınmıştır, dedi.

Cumhurbaşkanı Erdoğan ise, “Ben hukuk profesörü değilim, ama siyasi hukuku iyi bilirim. Siyaset adamıyım!..” dedi.

İki taraf da kendi açısından haklı olduğu için tartışma dikleşmeye dönüşmedi.

Bay Pavlopulos’un tüzel kişiliği bizi pek ilgilendirmiyor ama, Bay Erdoğan’ın siyasi hukuku iyi bilmesi ve siyaset adamı olduğunu söylemesi bizi pek çok ilgilendiriyor.

Bay Erdoğan doğru söylüyor. Siyasi hukuku iyi biliyor ve ayrıca siyaset adamıdır. Bay Erdoğan’ın; biri Adalet ve Kalkınma Partisi Genel Başkanı ve diğeri Cumhurbaşkanı olarak ***dem okrasinin güçler ayrılığı ilkesine uymayan***
iki tüzel kişiliği olmasının varlık temeli siyasi hukuktur.

Siyasi hukuku demokrasinin hukuk literatüründe boş yere aramayın, orada öyle bir hukuk yoktur. Siyasi hukuk ararsanız, yürürlükteki Anayasa’da ve yasalarda arayın, orada bulabilirsiniz. Günümüzde uygulanan OHAL yasasının hukuku, siyasi hukuktur. Baskı rejimlerinin ve finans oligarşisi diktatörlüğünün genel hukuku, siyasi hukuktur.

Cumhurbaşkanı'nın Yunanistan ziyaretinde gözden kaçırılmaması gereken en önemli nokta, "soydaşlarımızın sorunu" Baş Müftü seçimiyle ilgili (dinî) olduğu halde, kendi partisinin ideolojisine de ters düşerek Türklerin azınlık olma talebinin öne çıkarılmasıdır. Bu ırkçı bir yaklaşımdır. Türkiye için bölücülüğün dikalâsıdır.

Türkiye ve Yunanistan Yunanistandaki Türkleri soy olarak azınlık kabul etseler bile, bu değişiklik gerçekleşemez. Gerçekleşmesi için, Lozan Antlaşması'nda taraf olan sekiz ülkenin dinî azınlıkları soy olarak azınlık kabul etmesinden sonra, Birleşmiş Milletler'in de bu değişikliği oy çokluğu ile kabul etmesi gerekir.

Koşullar bilindiği halde, Adalet ve Kalkınma Partisi günümüzde dinci siyaseti uygularken niçin söylemde ırkçı milliyetçiliği öne çıkarmaktadır?

Mevcut durum, dinciliğin ırkçı milliyetçilikle 2016 Anayasa referandumu öncesinde yaptığı ittifakın sonucudur. Takiyye sloganı olarak "yerli ve millî" kavramı üretilmiştir. Sloganın 'yerli" bölümü, ırkçı milliyetçiliği ifade etmektedir. "Millî" bölümü 1. Meşrutiyet öncesinden bu yana "dinî" demektir. Günümüzde ise, "millî" kelimesi ulusal anlamına gelmektedir. Ulusal olan yerliyi de kavrar.

Adalet ve Kalkınma Partisi daha evvel içtiği Cemaat zehirini şimdi kusmaktadır. Oluşan boşluğu

ırkçı milliyetçik zehiri ile doldurmuştur. Lakin, bu zehiri kusamaz. İçtiği zehir arseniktir.

Son söz: Kendi içinde demokrasi olmayan parti, demokrasinin temel unsuru olamaz. Gericiliğin odağı olmuş parti, yurduna yurttaşına yararlı iş yapamaz. Nokta!..

Sınıfsız Toplum Platformu

http://sinifsiztoplumplatformu.blogspot.com